

Jakobovics Olga

Ezen a képen jobboldalt Olga nagynéném látható, édesanyám legkisebb testvére. Szemben vele a húgom, Ráhel, aki tíz évvel volt fiatalabb nálam, az unokatestvérem (a szőke), aki szintén kisebb nálam. 1935-ben készült a kép, nagymama házával szemben, Halmiban, Szatmár[németi] mellett. A lánytestvérem, Ráhel 1929-ben született Szatmáron [Szatmárnémetiben]. Tizenhat éves koromban, 1935-ben Bukarestbe mentem munkát keresni, mert azt hallottuk, hogy ott lehet munkát kapni. Én elmentem otthonról, a testvéreim még kicsik voltak, úgyhogy nem tudom, mi történt velük. Szüleim, testvéreim, a családom ötvenkét tagja halt meg Auschwitzban. Nagymamának volt négy fia, akik közül emlékszem Pinhászra és Móricra, és hat lánya: Blanka, Eugénia, édesanyám [Bella], Etelka, Rózsi és Olga. Olga nagynéném volt a legkisebb a lányok közül, 1912-ben született. A családuk minden tagja meghalt Auschwitzban, és csak ő és Teszler Józua nevű unokatestvérem tért vissza onnan [valamint Teszler Józua lánytestvére]. Olga nagynénémrel csak hazatértem után, 1955-ben találkoztam. Kolozsvárról eljött Temesvárra csak azért, hogy láthasson. Elmesélte, hogy Auschwitzból való visszatérése után Kolozsvárra ment, nem Szatmárra [Szatmárnémetibe], ahol összeismerkedett egy Jakobovics Tibor nevű zsidó fogtechnikussal, akihez feleségül ment. Ennek egy magánrendelője is volt, ahol ő segédkezett, és ebből jól éltek. Szabadabb szellemének köszönhetően a párka szokását nem tartotta meg. Rendes ember volt, és minket is kedvesen fogadott, amikor Kolozsváron meglátogattuk. Miután elvált, a néném nem vette fel ismét a leánykori nevét, hanem a férje után megmaradt Jakobovicsnak. Időközben megtanult masszírozni, és ebből élt. Nem volt gyereke. Elváltak, és aztán külön-külön Izraelbe települtek. Ez volt a helyzet. A néném és Teszler Józua unokatestvérem 1958-60 körül települt Izraelbe. A néném ott is masszírozással foglalkozott, és bőven voltak kliensei. Folyamatosan leveleztem vele. Szép írása és választékos stílusa volt. Okos nő volt. Idős korában is, amikor a hallása már megromlott, mindig nagyon elegánsan öltözködött. Olga néném Jeruzsálemben halt meg 1998-ban, nyolcvanhat éves korában. Nagy hazafi volt, és minden vagyonát az izraeli hadseregre hagyta. Száz dollárt hagyott rám, amit elküldtem a fiamnak Németországba, a többi a hadseregre hagyta azért, amiért az életüket áldozták, mert mást nem tehetnek.